

DeBrief

door H van Novemborgh

Kees, ga je mee vanavond?"

"Waarheen?"

"'n Schitterende lezing vanavond in de stad."

"Geen tijd."

"Nonsens, je hebt niets te doen. Of correspondentie?"

Kees dacht na. Hij zou stellig den laatsten trein naar het dorp kunnen nemen en vroeg genoeg thuis zijn, om den brief te kunnen schrijven en posten. Hij was niet bestand tegen plagerij en dacht de minste toespeling op zijn drukke correspondentie. Dus vroeg hij:

"'n Interessante lezing?"

"Geweldig!"

"Ik ga mee. Ik zie jullie wel aan den trein?"

Na de lezing was hij een kwartier voor het vertrek van den laatsten trein op het perron. Maar het treintje vertrok om de een of andere reden een half uur te laat, moest daarom onderweg lang wachten bij een tussenstation op een sneltrein en had ten slotte meer dan een uur vertraging door het breken van een koppeling. Ver over middernacht kwam Kees thuis. Schrijven was nu nutteloos, want door de gebrekkige verbinding zou de brief zelfs den

volgenden avond niet op zijn bestemming zijn.

Het meisje sloop heimelijk naar de brievenbus. Er was wel post, ook voor haar — een circulaire van een vereeniging — maar niet van hem.

Het kon ook niet, dacht ze; nu was het geen brievenavond. Morgen was er stellig iets. Een jongere broer had de escapade naar de voordeur toch gezien en vroeg plagend: „Weer niets?"

„Kees?"

„Ja?"

„Zeg, je kunt me prachtig helpen. Ik ga vanavond uit met mijn verloofde, en nu moet ik overwerken. Zou jij...? Om negen uur ben ik weer op kantoor om je af te lossen."

„Kan ik er op rekenen?"

„Ik ben er zeker."

Maar hij was er niet om negen uur. Kees trachtte edelmoedig te zijn en zich zelf te overtuigen, dat zijn vriend buiten zijn schuld verhinderd was om zich aan de afspraak te houden, maar dacht intuschen met wroeging aan haar. Nu zou zij tevergeefs de brievenbus inspecteren. Wat een teleurstelling. De chef was niet te verschalken; Kees zag geen kans heimelijk een briefje te schrijven op een blocnote. En het zou met overwerken wel te laat worden voor de laatste buslichting. Kees zuchtte en verwenschte alle vrienden en slechte postverbindingen. Morgen zou hij een extra dikke brief sturen.

's Avonds heel laat kwam hij thuis en vond een brief. Met spijt las hij: „Morgen is er weer een brief van je? Fijn! Weer zoo dik als den vorigen keer?"

„Nog dikker," nam Kees zich voor. Hij ging naar bed, anders zou hij zich verslapen. Dat gaf altijd ellende met den strengen chef.

Met hoed en mantel kwam het meisje in de huis-kamer.

„Post?"

„Ja, veel, maar niets voor jou."

„Plaag niet, Er is toch een brief van..."

„Neen. heusch niet."

Hoe was dat nu mogelijk, dacht het meisje teleurgesteld. „'t Was toch brievendag? Zou hij ziek zijn. Zij trachtte zich dien avond schadeloos te stellen met een serie oude brieven en stuurde een flink epistel aan hem.

„Meneer v. d. Riet!"

Kees schrok: de directeur zelf.

„Meneer v. d. Riet, u moet onmiddellijk naar Rotterdam. Komt u even op mijn bureau: het gaat over een gewichtige zaak."

Kees keek, terwijl hij naar 't privé-kantoor van den directeur liep, op zijn horloge. Vijf uur al! Dat werd natuurlijk weer afschuwelijk laat! Maar als hij geen tijd voor een brief vond, kwam hij morgen niet op kantoor! Zij kon nu onmogelijk nog langer wachten.

Het was een gewichtige conferentie, maar ook 'n zeer lange met de firma in Rotterdam. Kees voelde zich trotsch, dat aan hem de zaak was opgedragen en vloog naar 'n café, zoodra het onderhoud was geëindigd. Daar krabbelde hij vlug enkele blaadjes van een blocnote vol en vroeg den kellner een enveloppe.

„Hebben we niet, meneer."

„Wat? En het is al over achten, alle winkels zijn dicht. Waar krijg ik nu een enveloppe?"

Dat was nu de derde pech. Kees wanhoopde, dat hij nog ooit een brief zou kunnen schrijven. Wat zou zij wel denken? Hij dacht weer aan haar teleurstelling als de post niets bracht. Misschien huilde ze wel. Hij zou de blocnote-velletjes morgen posten, maar dan kwam de brief toch weer veel later dan hij gewild had. Kees verwenschte de eervolle opdracht en gewichtige conferentie en spoorde naar huis in een afschuwelijk humeur.

Het meisje tuurde door het raam naar den naderenden postbode. Zij was bij de bus toen de besteller nog een krant door de opening werkte.

Weer geen brief.

De broers hadden een serie plagerijen gereed, maar zeiden niets, toen 't verdacht trilde om de lippen van 't meisje. Natuurlijk moest Kees overwerken of had hij andere onoverkomelijke bezwaren, maar de teleurstelling was groot. 's Avonds vond moeder een huilend meisje in bed.

De vierde dag.

„Meneer v. d. Riet," zei de chef, „er is een vergissing in het kasboek. Al wordt 't twaalf uur, de fout moet gevonden worden. 't Is u toevertrouwd. Wilt u blijven vanavond?"

Kees had reeds op pech gerekend.

Zondag.

Half twee. „Waar is Kees?"

„Boven."

Half drie. „Waar is Kees?"

„Boven."

Half vier. „Waar is Kees?"

„Boven."

Om half vijf komt Kees beneden.

„Wat heb je uitgevoerd?"

„Een briefje geschreven."

Zeven uur, volgende dag.

„Waar is Jo?"

„Boven."

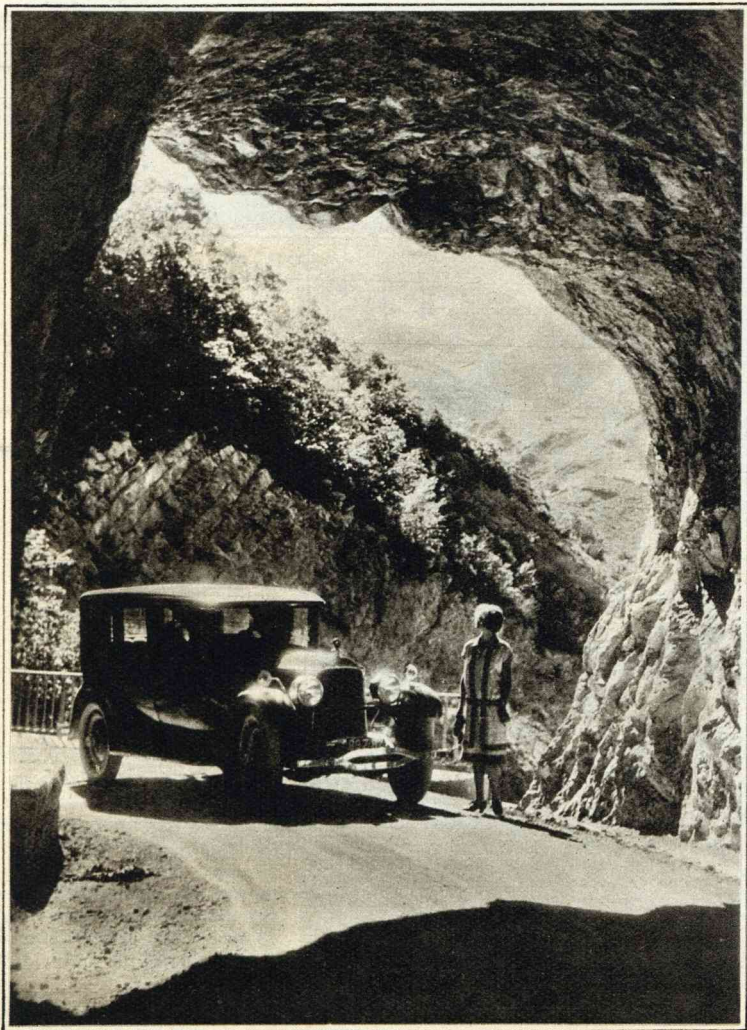
Acht uur. „Waar is Jo?"

„Boven."

Even later komt het meisje in de huis-kamer.

„Wat heb jij uitgevoerd?"

„'n Brief gekregen. Even gelezen."

NAZOMER IN HET GEBERGTE.